

Чорна чаша наповнена вщерть,
і воістину нас небагато, —
що ж сорочку, пошиту на смерть,
одягаєш на свято?

Перевідано друзів і рід...
сатаніють в кишені дукати —
ти виходиш у світ із воріт
воріженька свого шукати,

щоби ніч празникову оцю
з ним удвох протинялись шинками
й наостанок шматками свинцю
обмінялись, немов крашанками...